

Cum primesc eu un caracter ceresc?

Evrei 2.9: *Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare, astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru toți.*

Este foarte binecuvântat, să ai permanent gânduri și sentimente potrivite, cu privire la lucrurile cerești, însă întrebarea este: Cum le obținem și cum le păstrăm? Așa cum știm, în privința aceasta duhul legalist nu este capabil; el „naște spre robie”. Legea nu face pe nimeni fericit, căci chiar și atunci când noi am împlini-o în chip desăvârșit, ne-am făcut numai datoria; dar dacă o încălcăm câtuși de puțin, am căzut sub pedeapsă. Un suflet, care este preocupat cu sentimentele sale, se află într-o situație și mai gravă, căci el stă sub stăpânirea sentimentelor lui, și deseori acestea apucă într-o direcție inacceptabilă, deoarece ele sunt supuse schimbării.

Dar cât de cu totul altfel este când inima este pusă în libertate în prezența lui Dumnezeu prin lucrarea lui Hristos! Ea este atunci cu adevărat liberă și stăpânește peste sentimentele ei; ea gustă pentru prima dată dulceața unei păci desăvârșite precum și bucuria care este nespus de mare și plină de glorie. Dacă recunoaștem pe Hristos ca Cel înviat aflat în cer și ochii noștri sunt îndreptați țintă spre El, atunci vom avea gânduri și sentimente care corespund poziției Lui acolo sus; și aceste gânduri și sentimente vor fi permanente, în măsura în care privirea feței Sale nu este întreruptă sau neglijată din partea noastră. Atunci vom evalua atât lucrurile cerești cât și cele pământești așa cum Hristos Însuși le evaluează. Dacă ochiul este simplu, atunci totul va fi văzut în lumina Lui adevărată. „Dar acum”, spune apostolul, „încă nu vedem că toate Îi sunt supuse, dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2.8-9).

Aici apostolul pune înaintea ochilor noștri două feluri de lucruri: ceea ce vedem, și ceea ce nu vedem. Noi privim spre pământ și vedem că nu toate sunt supuse lui Hristos; noi privim spre cer și Îl vedem acolo în glorie și putere. Dar având cunoașterea și savurarea lui Hristos, Cel înviat, credința privește permanent scena de pe pământ în raportul ei cu ceea ce este acolo sus. Dacă suntem în prezența directă a Domnului Isus, atunci El ne face ochii ageri. Atunci privim lucrurile și oamenii ca fiind destinați pentru El. Numai în felul acesta evaluăm corect lucrurile de pe pământ. Hristos nu Se află pe locul cel mai strălucitor de pe pământ; ochiul nu-L vede acolo. Eu văd în jurul meu preocuparea sânguincioasă, permanentă a oamenilor, care se laudă cu invențiile și descoperirile lor și se dedau plăcerilor lumii; dar totul este deșertăciune și fără valoare. Chiar dacă s-ar uni într-un singur punct gloriile tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor, așa fel ca ochiul să le poată privi deodată pe toate, dar ce ar fi toate acestea, dacă nu-L vedem pe Isus în ele? Cele mai strălucitoare apariții pălesc pentru ochiul credinței, căci gândul referitor la absența Domnului reduce strălucirea cea mai mare.

Dar simțim noi totdeauna așa? Cu regret deseori creștinii s-au îndepărtat în inima lor așa de mult de Hristos, că sunt smulși de preocupările vieții acesteia și unii din ei iau parte la deșertăciunea sclipitoare, pompoasă, dar jalnică a lumii acesteia. Ce ar putea fi mai de

deplâns? Ei au uitat că tot ce se află de partea aceasta a învierii poartă amprenta adânc gravată a morții. O astfel de comportare tristă dovedește desigur că inima s-a îndepărtat deja de mult de Hristos și probabil este murdărită de păcate. Căci o astfel de stare nu apare deodată, ci acest punct culminant al unei umblări rele se atinge pas cu pas; și prima lipsă de credincioșie cea mai neînsemnată este primul pas în această direcție.

Chiar și omul natural va trebui să recunoască, că toată această strălucire a deșertăciunii omenești, după care năzuiește inima, nu este în stare să-i ofere fericire permanentă și să potolească neliniștea permanentă a sufletului său. Dar conform sentinței credinței, totul, în care nu se găsește Hristos, este deșertăciune și goliciune; și este totuși evident, că în toate gloriile lumii acesteia nu se găsește niciunde mâna Sa. Căci toate acestea nu Îi sunt încă supuse și de aceea ele nu arată nici cea mai mică reflectare a gloriei Sale. De aceea ar trebui să ne punem întrebarea, cu privire la tot ce vrea să ne atragă: cui îi este supusă și de la cine este strălucirea? Credința va avea atunci totdeauna răspunsul pregătit: tot ce nu este de la Tatăl este din lume, și ce nu este de la Hristos, este de la satan, și ce nu este de la Duhul este de la firea pământească (de la carne). „Dar acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse.”

Noi trebuie să mai așteptăm „puțin” și „lumea locuită viitoare” va fi supusă Fiului Omului. Prin expresia „lumea viitoare locuită” nu se înțelege, așa cum se presupune în general, cerul și iadul, ci mai degrabă perioada viitoare din lumea aceasta sau Împărăția de o mie de ani. Noi nu putem vorbi de un cer „viitor” și un iad „viitor”, deoarece ambele există deja astăzi. Însă noi toți știm, că Împărăția de o mie de ani – acel timp în care Hristos va domni peste cer și pământ, în care toate vor fi unite în El ca și Cap peste toate – este în viitor. Atunci va fi complet la locul lui faptul că credinciosul se va bucura de lume și de gloria ei și cu toată bucuria inimii sale va savura binecuvântările ei. Atunci Numele Domnului va fi minunat pe întreg pământul și maiestatea Lui va fi mai presus de ceruri (Psalm 8). Însă până atunci credinciosul va trebui să privească lumea ca pelerin și străin pe pământ. Cetățenia noastră este în ceruri; noi nu putem fi cetățeni ai cerului și în același timp cetățeni ai pământului. Odinioară eram cetățeni ai lumii acesteia, acum însă suntem cetățeni ai cerului și cât timp picioarele noastre vor merge pe pământul acesta, să umblăm ca atare. Noi nu mai aparținem lumii vechi, din care Domnul ne-a ales, ci suntem cetățeni ai unei lumi noi, în care El vrea să ne ducă. Ce mărturie ne-a păstrat Duhul Sfânt despre străbunii pelerini, despre care citim: „Dacă ei s-ar fi gândit la țara din care au plecat, ar fi avut ocazia să se întoarcă în ea, însă ei aspirau după o țară mai bună, adică una cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-I este rușine să fie numit Dumnezeul lor, pentru că El a pregătit o cetate pentru ei” (Evrei 11.15,16). Ce mărturie minunată ne dau acești pelerini! Ferice de credinciosul, pentru care Domnul nu Se rușinează de locul pe care credinciosul îl ocupă în lume – sau mai degrabă în afara ei!

Să ne îndreptăm acum privirea spre al doilea subiect al studiului nostru, și anume, spre ceea ce vedem. „Dar Îl vedem pe Isus.” Aceasta este mai important decât Împărăția de o mie de ani viitoare.

El, Cel care a purtat păcatele noastre pe cruce, care din pricina noastră a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, este încununat cu glorie și onoare pe tron. Ce ar putea fi mai atrăgător pentru inimă, care nu găsește nimic în lumea aceasta, care să aibă valoare destulă, ca

să se preocupe cu ele? Ar putea fi dată o dovadă mai clară pentru adevărul, că păcatele noastre au fost înlăturate pentru veșnicie? Aceasta ar trebui să fie pentru noi răspunsul cel mai complet la orice întrebare, liniștea desăvârșită a inimii și mobilul viu și izvorul bucuriei și adorării noastre. Prima licărire de la Isus, a Domnului și Mântuitorului încununat cu onoare și glorie, ar trebui să fie de ajuns ca să despartă pentru totdeauna inima de lumea care L-a lepădat și răstignit, și s-o unească intim cu ceea ce este sus în cer. Raza cea mai slabă, care pornește din această glorie, este capabilă să schimbe gândurile și sentimentele inimii și să le îndrepte spre Cel care este acolo sus. Tot ce este demn de iubit, este acolo sus – tot ce ne atrage, este acolo sus. Preocuparea cu lucrurile acestea este singurul mijloc și singura cale spre un caracter ceresc. Starea noastră spirituală depinde în totul de faptul dacă noi vedem pe „Isus ... încununat cu glorie și onoare”.

Desigur sunt multe, foarte multe pe pământ, pe care noi le iubim și le prețuim mult, și probabil sunt multe prietenii și relații pe care le îngrijim și le întreținem. Dar să nu uităm, că noi trebuie să le evaluăm pe toate în lumina lui Isus înviat. Orice lucru, care mă atrage, ar trebui să trezească în mine întrebarea: se cuvin aceste simpatii, având în vedere faptul că eu sunt legat cu Isus? Cu regret deseori la noi nu este nimic care să fie mai puțin realizat decât este viața noastră de înviere.

Permanent ar trebui să locuiască în inimile noastre conștiința, că atunci când Hristos a murit, și noi am murit în El și prin moartea Sa noi am părăsit lumea veche. „Am fost răstignit cu Hristos”, spune apostolul, „și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20). Dar la fel ar trebui să ne însoțească gândul, că noi am înviat în Hristos și în puterea vieții de înviere am intrat în noua creație. „Dar Dumnezeu, ... ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus” (Efeseni 2.4-6). Noi suntem deci, așa cum ni se spune, „în Hristos Isus”, și dacă suntem în El, atunci noi trebuie să fim acolo unde este El. Inima naturală este incapabilă să pătrundă în înțelegerea acestor adevăruri, dar credința nu găsește nici o greutate în ele. Credința privește totdeauna lucrurile așa cum le privește Dumnezeu.

Ce vedem noi, atunci când ne îndreptăm privirile spre Isus încununat cu onoare și glorie? Foarte mult! Vedem acolo locul nostru și imaginea noastră în El. Cât de simplu este aceasta și totuși ce dimensiune are. Aici este locul unde credința își desfășoară puterea proprie și activitatea. Hristos este expresia divină, explicația desăvârșită a poziției fiecărui creștin în prezența lui Dumnezeu. Ce adevăr minunat este acesta, și ce putere exercită el asupra noastră, dacă l-am primit cu o inimă orientată spiritual și este savurat în părtășia cu Domnul! Cu cât Îl privim mai mult, cu atât privirea se îndreaptă mai tare și mai permanent spre El și cu atât mai mult gândurile și sentimentele noastre arată o înfățișare cerească. „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie în glorie, prin Domnul, Duhul” (2 Corinteni 3.18). Acesta este singurul drum spre o gândire spirituală, singura cărare spre adevărata fericire, singura bază a unui cetățean ceresc pentru aducerea închinării care se cuvine și singura sursă a unei bucurii permanente în Domnul.

Aici este locul de odihnă pentru fiecare care este descurajat. De aceea lăsați ca în mijlocul răului, care ne înconjoară și care mărturisește că Domnului Isus încă nu Îi sunt supuse toate,

să ne îndreptăm privirea țintă spre Acela care odinioară a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, dar care acum șade pe tron la dreapta Maiestății în locurile cerești încununat cu onoare și glorie. Acolo sus la El totul este în ordine. Și ce adevăr minunat, că cu noi nu este altfel decât cu El, chiar dacă noi încă nu am ajuns în realitate la locul nostru fericit în patria noastră acolo sus. Dar „așa cum este El, tot așa suntem și noi în lumea aceasta”. Titlul lui este titlul nostru. Dacă ne-am îndreptat privirea țintă spre El, atunci piciorul merge sigur pe drumul plin de spini al pustiei acesteia. Atunci nu este nici o șovăire, nici o poticnire; pentru credință drumul este permanent deschis și toți spinii sunt călcați în picioare, toate adâncimile sunt umplute, toate obstacolele înlăturate. De aceea, ori de câte ori ochii noștri, prin privirea în jurul nostru, ar putea să ne ademenească inima spre lucruri nedemne, să ne îndreptăm totuși începând de acum privirea țintă spre fața prietenoasă a lui Isus, și inima noastră va fi umplută cu bucurie, mângâiere și putere. Rămâne un adevăr de neclintit, că subiectul care captivează ochiul, totdeauna va exercita influența lui asupra inimii. Dacă subiectul privirii noastre nu este demn, atunci brațul luptător va slăbi, piciorul călător va paraliza și mărturia va rămâne fără efect.

„Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.” Cât de clar definește această expresie poziția noastră! Și acest cuvânt rămâne adevăr permanent și veșnic, căci el este Cuvântul lui Dumnezeu. Ar putea fi exprimată mai clar unirea noastră veșnică și vie cu Hristos? Cu certitudine, nu. Duhul Sfânt Însuși ne asigură că așa cum Hristos este în mijlocul gloriei și binecuvântărilor cerului, tot așa suntem și noi în ochii lui Dumnezeu, cu toate că noi în mare slăbiciune mergem printr-o lume în care păcatul, moartea și judecata încă nu au fost anulate. Cât de bogat este totuși harul! Și totul este lucrarea Aceluia care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, dar care acum este încununat cu onoare și glorie. De aceea cât de încurajatoare sunt cuvintele apostolului, când nestingherit de ceea ce îl înconjoară în lumea aceasta a decăderii, exclamă cuvintele: „Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare.” Da, noi Îl vedem pe Isus și în El vedem locul nostru și chipul nostru. Să nu permitem să ni se răpească această binecuvântare care se revarsă din cer, oricât de slabi ne-am simți în noi înșine și oricât de felurite ar fi ispitele, cărora suntem expuși!

Fie ca noi să privim totdeauna cu liniște, cu încredere, cu perseverență și cu o inimă fericită la Domnul nostru preaiubit încununat cu onoare și glorie. Să ne amintim, că noi, când Îl privim în gloria și frumusețea Sa, într-un anumit sens ne vedem pe noi înșine! Cum este Cel ceresc așa sunt și cei cerești (1 Corinteni 15.48). Ambele locuri din Scriptură, cu care ne-am ocupat, sunt cu adevărat destinate să întărească sufletele noastre și să le umple cu mulțumire și adorare. Hristos este glorie pentru ochi și Cuvântul lui Hristos este glorie pentru inimă. Dacă Petru în călătoria lui pe mare ar fi avut ochii îndreptați spre Persoana lui Hristos și inima spre cuvântul lui Hristos „Vino!”, el ar fi pășit în furtună peste valuri așa cum a mers Domnul Isus.